

LA POMERA VERMELLA

*L'horta sembla una safata.
La pomera, present d'or,
fina, plàcida hi esclata
com un vano de claror.*

*Pura flor d'adolescència
hi escau bè en l'intim estoig.
A sopluiç de sa presència
riu l'amor i canta el goig,*

*riu l'amor rialla plena
qu' s desclou com un clavell,
canta el goig cançó serena
com l'ull blau d'un jorn novell.*

*Es que d'aquest clòs prolífic,
ella és l'ànima vibrant,
l'arbre inquiet i mirífic,
broll de sol espurnejant.*

*Es la vida gloriosa,
vida forta en plenitud,
l'arbre és ric i primorosa
sa ferrenya pulcritud.*

*La pomera's mostra franca.
Bell anhel ompla el seu dins,
bell anhel que a flor de branca
penja toies de robins,*

*gemmes vives, sense caire,
ufanoses i llisquents,
fruits pesants que al bes de l'aire
fan bonics repicaments.*

*Selva endintre mor la tarda
en els braços d'un plançó;
des la serra s'hi esguarda,
grog a d'esglai, la tardó.*

*Creix la pau; l'aura benigna
tria flors enllà del cel.
Pot donar-se hora més digna
per culli el tresor de mel?*

*L'arbricò els branquills allarga
tot placèvol i sumís,
en lloc de la queixa amarga
sobre el llavi hi duu el sonrí.*

*Es que sap lí resta encara
l'esperit, ric i potent,
qui promet la gràcia rara
d'un novell abandament...*

*L'horta sembla una safata.
La pomera, present d'or,
fina, plàcida hi esclata
com un vano de claror.*

PERE VERDAGUER, PREV.